

Nerveus trommelde Arie Brood op de leuning van de ijzeren trap. Waarom uitgerekend vandaag alles drie keer zo langzaam ging als anders begreep hij niet. De kakofonie van geluiden die het cellenblok van vroeg tot laat vulde was harder dan ooit. Zijn hoofd barstte, hij wilde hier weg, zoals hij nog nooit eerder ergens had weg gewild. Maar tussen Brood en de vrijheid stond een levensgroot obstakel in de weg. De neger was een tree lager dan Brood blijven staan; toch kwam Brood slechts tot zijn schouder. De neger grijnsde twee obsceen glimmend gouden tanden bloot. ‘Hé, Halfje, ga je weg?’

Halfje Wit was de bijnaam die Arie Brood jaren geleden had gekregen, toen hij voor de grotere jongens uit de Utrechtse wijk Pijlsweerd broodjes moest jatten bij de al even Utrechtse bakker Do Schat. Mensen die hem later hadden leren kennen, wisten niet beter dan dat zijn naam te maken had met de kleur van zijn haar en zijn postuur, wat net zo goed zou kunnen.

De penitentiair inrichtingswerker, zoals bewaarders genoemd worden sinds ze niet meer gewoon bewaarder heten, maande de zwaar-gewicht om door te lopen, maar die negeerde hem en deed een stap naar het midden, waardoor hij de hele trap blokkeerde.

‘Ik ga je nog zien, jongen, jij bent zo terug.’

Rustig blijven, dacht Arie Brood en hij glimlachte. De neger liet hen eindelijk door. ‘Tot ziens, Halfje!’ De schaterlach die volgde was door het hele gebouw te horen.

‘Wat ga je doen als je buitenkomt, Arie?’ vroeg de PIW’er zodra ze buiten gehoorsafstand waren. Er klonk echte bezorgdheid door in zijn vraag.

‘Me eige helemaal te pletter neuken, dat wou je toch horen?’ antwoordde Brood nors.

De PIW’er grinnikte. ‘Op je zestigste verjaardag? Pas maar op, het zou zonde zijn als je uitgerekend vandaag een hartaanval kreeg. Nee, ik bedoel, heb je plannen?’

‘Maak je je zorgen over hoe ik aan mijn geld kom?’

‘Ik maak me zorgen om jou.’

‘Wacht. Mijn ogen beginnen te tranen.’ Halfje Wit keek de man laatdunkend aan. ‘Hoe lang werk jij hier nou?’

‘In het gevangeniswezen? Iets meer dan dertig jaar.’

‘En hoe lang moet je nog?’

‘Over zeven jaar en acht maanden kan ik eruit, als ze met hun handen van het pensioen afblijven tenminste.’

‘Zoiets dacht ik al,’ zei Brood, met voldoening in zijn stem. ‘Tegen die tijd heb jij langer gezeten dan ik, al scheelt het weinig.’

De laatste, centraal bediende deuren gleden open, maar de PIW’er hield hem met een hand op zijn arm tegen en keek hem recht in z’n gezicht.

‘Beloof me één ding, Arie.’

Knorrig schudde Arie Brood zich los.

‘Ja, ja, ik weet het. Jij haalt je pensioen wel zonder mij nog één keer te zien. Voor geen goud kom ik hier terug, in deze dump. Kom, doorlopen. Mijn pilsje wordt warm.’

Even later reed een grote oude Mercedes 280SE, dikke blauwe wolken uitbrakend, met hoge snelheid richting Utrecht. Aan het stuur zat een forse dame met opzichtig geblondeerd haar, een roze legging en een overdaad aan sieraden.

‘Hoezo bezig? Waarmee?’ vroeg Halfje Wit kwaad. ‘Die twee ellendelingen zijn nog nooit ergens mee bezig geweest en uitgerend op de dag dat hun vader vrijkomt, én zestig wordt, hebben ze het druk.’ Met driftige gebaren drukte hij zijn sjekkie uit in de asbak die uitpilde en keek verongelijkt naar buiten, waar het Hollandse polderlandschap in bijna doorzichtig voorjaarsgroen voorbijschoof.

‘Je komt nóg weleens vrij, Arie,’ zei de vrouw droog.

‘O nee,’ antwoordde Brood vastberaden. ‘Ik ben nu zestig, het is mooi geweest, Sjaantje.’

Sjaan hield haar ogen strak op de weg gericht. ‘Natuurlijk. Net als toen je achteenvijftig werd, en vijfenvijftig en...’

De wagen maakte een gevaarlijke slinger toen Arie Brood de bestuurster plotseling bij de arm greep en zich aan haar vastklampte als een koalabeer aan een boomtak.

‘Je moet me geloven, Sjaan. Ik stop ermee, voor jou, voor de jongens, echt. Het wordt tijd om aan jullie te gaan denken.’

‘Als we ons nu te barsten rijden maakt het allemaal geen zak uit, dus laat me los, wil je.’

Arie ontspande wat, liet de arm van zijn vriendin los en graaide naar het pakje shag dat ze voor hem had meegebracht.

‘Weet je...’ zei hij, terwijl zijn ogen verlekkerd van het teveel aan make-up naar het teveel aan boezem gleden, ‘... soms besef ik ineens wat een gelukkig mens ik ben. De zon schijnt, grote bak onder m’n kont, en wát een wijf naast me.’

‘Als je dat maar nooit vergeet,’ zei Sjaan. Het was het liefste wat ze sinds zijn vrijlating tegen hem gezegd had. Arie grijnsde vergenoegd.

‘Nee, dat vergeet ik niet. Niet meer.’ Hij zweeg even om zijn sjekkie aan te steken. Toen keek hij opzij en zei: ‘Sinds mijn twintigste heb ik niet meer de kans gehad om dronken te worden op mijn eigen verjaardag. Vandaag haal ik de schade in. Dubbel en dwars.’

Bennie en Harry Brood gingen, hoewel ze min of meer in dezelfde branche werkzaam waren, zelden samen op pad. Dat had een goede reden. Dat ze elkaar haatten ging te ver, maar niemand kon zich herinneren dat ze ooit langer dan een halfuur in elkaars gezelschap geweest waren zonder slaande ruzie te krijgen. Van jongs af lagen de broers al met elkaar overhoop en het feit dat pa Brood voornamelijk vanuit de gevangenis aan hun opvoeding had bijgedragen, had hen waarschijnlijk meer gevormd dan de schaarse momenten die ze op school hadden doorgebracht. Toch was juist hun vader en vooral de bewondering die ze allebei voor hem koesterden, het enige dat ze gemeen hadden. Hij was ook de reden dat ze nu samen in Harry’s gedeukte Ford Transit rondjes door Maartensdijk reden, op zoek naar het juiste adres.

Nadat ze voor de derde keer het industrieterrein hadden doorkruist en weer bij het gemeentehuis waren aangekomen, trapte Harry zo hard op de rem dat Bennie bijna zijn bierblikje liet vallen en de motor afsloeg. Harry sloeg kwaad op het stuur en keek loensend opzij naar zijn broer. ‘Kijk dan tenminste effe,’ riep Har-

ry uit. Hij draaide de sleutel om en wachtte gespannen het resultaat af.

‘Zorg jij nou maar dat je dat ding aan de praat krijgt,’ mopperde de lange. Toch voelde hij zenuwachtig in al zijn zakken, tot hij een beduimd briefje vond. Hij tuurde door zijn dikke brillenglazen, maar kon zijn eigen krabbels niet lezen.

‘Je heb ’m op z’n kop, goochem,’ zei Harry met een blik opzij. ‘Ja, dat zag ik ook wel, hoor.’ Achter hen werd getoeterd. ‘Rij nou maar door, je houdt de hele boel op.’

‘Hoe dan? Ga jij duwen?’

‘We hadden ook mijn auto moeten nemen.’

‘Nee, ja, da’s handig,’ zei Harry geïrriteerd. ‘Alsof die pooierbak niet opvalt.’ Opnieuw getoeter, langer nu. Hij draaide met driftige bewegingen het raampje omlaag en stak zijn vettige kuif naar buiten.

‘Wat moet je nou?’ schreeuwde hij, zonder te weten wie er getoeterd had. ‘Je ziet toch dat ik niet verder kan.’ Hij werkte zich weer naar binnen en probeerde opnieuw te starten. Aan beide kanten stonden nu auto’s te wachten.

‘Het is inderdaad lekker rustig hier op vrijdag. Dat he’je goed voor elkaar. Het lijkt het Vreeburg op Koninginnedag wel.’

‘Hoe ken ik nou weten of het op vrijdag rustig is?’

‘Omdat het nu vrijdag is natuurlijk.’

Bennie zweeg even om deze redenering te overdenken. De logica ontging hem, maar aangezien hij er automatisch van uitging dat zijn broer gelijk had – daar hadden zijn vader en zijn broer wel voor gezorgd – weet hij het probleem maar aan de vijf blikjes bier die hij inmiddels achter zijn knopen had. Ergens in het binnenste van de Ford begon iets te rommelen. ‘Ja, ja, ja...’ Verwachtingsvol keken ze elkaar aan. Een verstikkende diesellucht vulde de bestelwagen en net voor die helemaal blauw zag kwam de motor met een paar harde knallen protesterend tot leven.

‘We moeten terug en dan is het halverwege, links.’ Gebruikmakend van de chaos die hij toch al had veroorzaakt, keerde Harry de bus en reed voor de laatste keer de Industrieweg op.

‘Hier, hier is het.’ Bennie wees op een grijs, fantasieloos bedrijfsgebouw van twee verdiepingen met een grote roldeur, maar

zonder firmanaam op de gevel.

‘Weet je het zeker?’

‘Wat denk je, dat ik achterlijk ben?’

Harry’s blik sprak boekdelen. De laatste paar honderd meter legden ze zwijgend af. Juist toen ze langzaam voorbijreden, ging in het gebouw ernaast licht aan. Harry fronste. ‘Zie je dat?’

‘Wat?’

‘Dat licht.’

‘Ja. We moeten wachten.’

‘Dan kan niet. Als we er niet zijn als pa thuiskomt...’

‘Hij zal nou al wel kwaad zijn.’ Bennie lachte nerveus.

‘Hou op, imbeciel. Kunnen we aan de achterkant niet naar binnen?’

Inmiddels waren ze het gebouw gepasseerd. Harry reed door tot de bocht en stopte. Hij zette de motor af en stelde de binnenspiegel bij, zodat hij het gebouw in de gaten kon houden. Uit zijn borstzak haalde hij een ouderwetse metalen sigarettenkoker. Dik en tot de rand gevuld. Hij stak een sigaret op, blies de rook door zijn neusgaten en zei: ‘Het is toch wel de moeite, hè? Als we ook nog eens met niks terugkomen vermoordt-ie ons.’

‘Telefoontjes, Harry. Dat heb ik toch gezegd? Telicommunicatie heeft de toekomst, heb ik net nog op tv gezien.’

‘Jij ken Sesamstraat al niet volgen,’ momperde Harry, onderwijl zijn sigarettenkoker terugstoppend. Zijn leren jack ritste hij tot boven aan toe dicht.

‘Ik heb hierover nagedacht,’ zei Bennie verongelijkt. ‘We laten de bus hier staan. Dan gaan we naar binnen, zetten de spullen klaar bij de achterdeur en halen de bus op.’

‘Ik ben er niks gerust op.’ Harry keek ernstig, voor zover zijn loensende blik dat toeliet. ‘Telefoons, huh?’

Bennie keek hem aan en kwam tot de conclusie dat zijn broer deze keer niet de bedoeling had om hem te kleineren. Als om Harry’s gelijk te bewijzen dook op datzelfde moment een politiewagen op in de spiegel. De broers hielden hun adem in en durfden zich op slag niet meer te verroeren.

‘Kom op, doorrij,’ momperde Harry. Maar de agenten waren iets heel anders van plan. In plaats van door te rijden stopten ze pal achter de bestelwagen.

‘Wat doen ze Harry? Komen ze eruit?’

‘Ik kan ze niet zien, ze staan te dichtbij.’

Bennie draaide zich om, klom op de bank en probeerde door de achterrauit naar buiten te kijken. Hij keek vuil naar zijn broer, toen die hem weinig minder dan een oorvijg gaf.

‘Blijf zitten, stommeling!’

‘Nou, ik mag toch wel kijken? Rij door man, rij gewoon weg. We mogen hier toch rijden?’

‘En ze achter me aan hebben zeker. Denk toch eens na.’

En dus bleven ze staan, want Harry had weer gelijk.

De surveillancewagen bezorgde de broers nog zeven zenuwslopende minuten. Toen hij eindelijk weg was, was het twaalf minuten over halfnegen, op vrijdagavond 12 april.

‘Hé, Debbie. Dèèp! Breng me nog eens een pilsie!’

De vrouw van Harry was een exacte kopie van Sjaan, alleen twintig jaar jonger. Ze draaide wanhopig met haar ogen en liet het mes waarmee ze bezig was vlees in kleine blokjes te snijden demonstratief uit haar handen vallen. Bennies vrouw Miranda, die vlak naast haar fanatiek in een pan tomatensoep roerde, leek op haar beurt weer als twee druppels water op Debbie. Ook in de keuze van hun vrouwen hadden de beide zoons het voorbeeld van pa gevolgd. Zelfs zo nauwgezet, dat die zich áls ze eens allemaal thuis waren, in een dronken bui meermalen vergist had. Debbie sprong opzij toen de hete spetters op haar arm terechtkwamen. ‘Doe toch eens normaal, nerveus konijn!’

Met een woest gebaar trok Debbie de koelkast open en greep een flesje bier. Miranda ontweek haar blik en keek op de klok. Voor de tiende keer in twee minuten.

‘Wie denkt-ie wel dat-ie is, de koning van Siam?’ mopperde Debbie. ‘Moet je kijken, de taart kunnen we straks ook weggooien. Weet je wat die gekost heb?’ Ze haalde een vinger door de slagroom en likte. ‘Meneer de directeur.’ Ze stak haar middelvinger op. ‘Nou ja, het duurt nooit lang voor ze hem weer opbergen, moet je maar denken.’

Als er één ding was waar Bennie en Harry Brood goed in waren, dan was het inbreken. Het slot van de achterdeur was een eitje, precies zoals Bennie had gezegd. Ze maakten maar weinig lawaai en niemand merkte de twee mannen dan ook op, toen ze de bedrijfshal binnendrongen. Buiten was nog licht genoeg, maar daarvan viel bijna niets naar binnen.

‘Heb je eigenlijk een lampie bij je, of zo?’ vroeg Harry.

‘Nergens voor nodig,’ zei Bennie zelfverzekerd. ‘Ik weet waar het spul staat. Het is niet veel ook. Dat is het mooie van deze handel, zonder te slepen en te doen heb je zo een kapitaal in je handen!’

Dat is het, dacht Harry, daarom vertrouw ik het niet! Zoveel waardevolle spullen en dan niks van beveiliging? ‘Van wie heb je dit adressie eigenlijk?’ vroeg hij, maar op dat ogenblik slaakte zijn broer een kreet van schrik. Met hels kabaal kletterde een magazijnstelling tegen de grond.

‘Onhandige oetlul, wat doe je nou?’

‘D’r staat hier ineens een kast, of zo. Die hebben ze zeker net neergezet.’

‘Weet je zeker dat je hier weleens eerder geweest ben?’

‘Ja, ik heb het toch zeker zelf gezien. Maar...’ Even aarzelde Bennie, net lang genoeg voor zijn broer om het te merken.

‘Wat?’

‘Niks.’

Harry pakte zijn broer ruw bij de arm. ‘Waarom moest ik eigenlijk mee? Hé, ik vraag je wat. Ik heb geen zin om de bak in te draaien omdat jij je zakies weer eens niet voor mekaar heb.’

‘De vorige keer kwam ik van de andere kant. Daarom ziet het er nu anders uit.’

Harry liet hem met tegenzin los en moeizaam klommen de broers over de omgevallen stelling. Toen kwam de grote verrassing.

De loods was voor meer dan de helft gevuld met pallets. Op die pallets lagen zakken. Witte, kunststof zakken. Tientallen, hon-

derden, tot aan het plafond. En ze waren allemaal hetzelfde. De broers keken ernaar alsof ze water zagen branden.

‘Nou broertje,’ zei Harry met een ondertoon in zijn stem die het stadium van sarcasme al ver voorbij was. ‘Wijs jij de spulletjes even aan, dan zal ik ze wel pakken.’

Bennie slikte een paar keer moeizaam, boerde en nam zijn bril af.

‘Misschien zijn we toch... ben ik...’ Bennie hield met een klap zijn mond. Harry deed een stap naar voren, in de richting van de roldeur, om beter te kunnen luisteren. Maar dat was niet nodig, want de vrachtwagen die stopte was overal in de loods luid en duidelijk te horen. Voor de tweede keer die avond hielden de broers angstig hun adem in. De pieptonen, toen de wagen achteruitreed, werden luider en luider. Harry tastte naar de sigarettenkoker maar liet ’m zitten.

‘Hé pap, zullen we maar vast gaan eten?’

Debbie moest roepen om boven de televisie uit te komen, waar een stuk of tien politiewagens met gillende sirenes in een achtervolging verwickeld waren.

‘Eten?’ schreeuwde Halfje Wit, onderuitgezakt in een enorme leren fauteuil, waarin hij nog kleiner leek. ‘Eten? Zonder dat mijn jongens er zijn? Ben jij niet goed bij je hoofd!’

Debbie liet zich beledigd op de bank vallen en stak een sigaret op.

‘Het is anders wel bijna klaar,’ viel Miranda haar schoonzus met een klein stemmetje bij.

‘Jij weet niet eens waar je eigen man uithangt.’

‘Effe dimme, ouwe,’ stoof Debbie op. ‘Anders...’

‘Anders wat!’

Sjaan, die naast Halfje Wit op de leuning zat, kon hem er nog net van weerhouden zijn schoondochter aan te vliegen. Ze streek hem liefdevol door zijn witte kuif en stond op.

‘Rustig maar. Geniet jij nou maar van je vrijheid. Ik haal nog een lekker pilsje voor je...’

‘Genieten?’ riep Halfje Wit haar na. ‘Ik ben even weg en die wijven denken meteen dat ze het voor het zeggen hebben. Ze weten

niet eens waar mijn jongens zijn. Ik had minder zorgen toen ik nog binnen zat.'

'Nou, dan ga je toch lekker terug?' zei Debbie bits. De bel voor- kwam dat de ruzie opnieuw oplaaide.

'Doe jij effe ope, Miran,' commandeerde Sjaan vanuit de keuken. 'Daar zul je ze hebben.'

Maar in plaats van de broers vulde een enorme gestalte in een zwart pak en een overhemd waarvan de bovenste twee knoopjes open waren, de propvolle woonkamer. Arie Brood maakte zijn blik los van het scherm en keek zowaar vrolijk, toen hij de gast in het vizier kreeg. Behalve zijn afmetingen en zijn kleding, die altijd hetzelfde was en waaraan hij zijn bijnaam te danken had, was het opvallendst aan hem dat al zijn haar zich onder aan zijn kin bevond.

'Nee maar, Rabbi Jantje. Wat kom jij doen?'

'Hé, Halfje,' grinnikte de man. Hij haalde een in papier gerolde fles onder zijn jas vandaan en zette die met een klap op tafel. 'Ik denk, je zal wel weer van dat vieze bier zitten te zuipen op je ver- jaardag.'

'Hoe wist je dat ik thuis was?'

'Dat weet toch iedereen?' Hij bevrijdde zijn lichaam uit het jasje en keek goedkeurend om zich heen. 'En alle mooie vrouwen van het Lauwerecht zijn hier, zie ik. Hé Sjaan, heb je ook van die kleine glaasjes?'

'Het zal Jan de Boer niet wezen,' lachte Sjaan opgelucht, toen ze merkte dat de atmosfeer in huis aanmerkelijk opgeklaard was. Ze liet zich gewillig omarmen, voor ze zich losmaakte om de glazen te pakken.

'Over borrelglaasjes gesproken,' grinnikte Rabbi Jantje, 'zijn de jongens er niet?'

'Nee,' mokte Halfje Wit. 'Ik heb ze nog niet eens gezien. En zij willen me niet zeggen wat er aan de hand is. Weet jij...'

'Ik weet van niks, Halfje.' Rabbi Jantje schonk de glaasjes tot aan de rand toe vol en schoof er een naar Arie toe. 'Hier, op de vrijheid, jochie!'

Vrijheid was bepaald niet het woord voor de situatie waarin Har-

ry en Bennie zich bevonden. Ze zaten als ratten in de val. De achterdeur en de roldeur gingen vrijwel tegelijk open. Ze konden nergens naartoe.

‘Vlug, daar achter die pallets,’ siste Bennie, maar zijn slungelachtige lichaam was niet gebouwd op snelle vluchtacties. Hij was nog geen twee stappen ver, toen de loods plotseling baadde in verblindend fel tl-licht. Harry stond toen nog onbeschermd midden op de betonnen vloer, hijgend als een konijn dat in de lichtbak van de stropers kijkt. Meteen viel het eerste schot. Een tweede er direct achteraan. Harry gilte toen hij zijn broer zag vallen, een bloederig spoor trekkend op de opgestapelde zakken. Een scherp commando klonk, in een taal die Harry niet verstond. Uit zijn ooghoek zag hij de twee mannen die door de achterdeur waren binnengekomen dreigend op hem af komen. Aan de andere kant was de roldeur nu helemaal open, maar die vluchtweg was geblokkeerd door de vrachtwagen, die er met de achterkant pal tegenaan stond. Bovendien stond ook daar een man, groter dan Harry en gewapend met een machinepistool. Harry wist niets beters te doen dan langzaam zijn handen in de lucht te steken, zo hoog als hij kon. Eindeloos stond hij daar, vernederd en bekeken. Zijn knieën knikten en tot overmaat van ramp voelde hij hoe zijn broek en schoenen langzaam maar zeker nat werden. De geur van zijn eigen urine drong in zijn neus en hij vocht tegen de opkomende misselijkheid.

‘Goedenavond,’ zei een van de mannen. Zijn stem was zacht en vriendelijk, zijn Nederlands accentloos. Gelukkig, dacht Harry, Nederlanders, nu kan ik tenminste uitleggen dat het allemaal een vergissing is. De man die hem had aangesproken was gekleed in een donkerkleurig maatkostuum met een bijpassende glanzend zijden stropdas. En niet te vergeten een dasspeld die werd gedomineerd door de grootste diamant die Harry ooit van dichtbij had gezien. De man had een smal gezicht, donker achterovergekamd haar en fijne, jongensachtige gelaatstrekken. Met zijn snor wilde het nog niet zo lukken. Harry schatte hem dan ook hooguit twintig.

‘Eh, o. Dit is zeker uw bedrijf? We zijn...’ Harry lachte zijn ontwapenendste lach en liet voorzichtig zijn handen een klein eind-

je zakken. Maar zonder een merkbare beweging had ook de man die voor hem stond ineens een klein pistool in zijn hand. Meteen hield Harry z'n handen weer net zo hoog als daarvoor. De derde aanwezige, die tot dan toe half verscholen was geweest, kwam naar voren en fluisterde de jongeman iets in het oor. Hij was duidelijk ouder en droeg een trainingspak. Harry probeerde te horen wat er gezegd werd, maar het was onverstaanbaar. De jongeman liet de ander uitspreken, knikte en keek Harry aan. 'Wie heeft jullie gestuurd?' vroeg hij, nog altijd even vriendelijk. 'Niemand. We...'

Een bijna onzichtbaar teken en achter zich hoorde Harry geschuifel. De volgende seconde lag hij krimpnd van de pijn op de grond, oog in oog met de glimmende neuzen van een paar onbetaalbare Italiaanse instappers.

'Ik ken jou,' zei de man die hem had neergeslagen. 'Jij bent er eentje van Brood. Dan moet dat de andere zijn. Wat een verrassing. We hadden alleen...'

De jongere man legde hem met een handgebaar het zwijgen op. 'Misschien heb je de vraag niet begrepen,' zei hij, alsof zijn maat hem niet had onderbroken. Zijn stem nog steeds even vriendelijk. 'Wie heeft jullie gestuurd?'

'Mijn broer...' kon hij met moeite uitbrengen, voor een keiharde trap in zijn rug hem de adem benam. Hij rochelde en proefde gal. Weer een trap, nu tegen zijn hoofd. Hij probeerde zijn hoofd te beschermen met zijn handen.

'Jouw broer kan niet denken, net zo min als jij.'

'Je moet me geloven, het is waar. Doe me niks,' snikte hij. 'Ik wil naar huis, ik zal heus niks verraden...'

De man die verantwoordelijk was voor de vlamme pijn-scheuten in zijn rug en zijn hoofd, draaide hem ruw op z'n rug en fouilleerde hem vluchtig. Harry zag hoe de sleutel van zijn Ford Transit van eigenaar verwisselde.

'Die stinkbus die verderop staat, is die van jou?'

Harry knikte.

'Dat komt mooi uit,' bromde de man achter Harry tegen de jonge vent die goedkeurend knikte. 'Haal de vrachtwagen weg en rij die bus naar binnen,' beval hij. 'Jij, opstaan, ga daar naast je

broer zitten. Denk erom, je hoeft niks te proberen.’

Zo snel hij kon krabbelde Harry op. Hij voelde een stekende pijn in zijn ribben en zakte weer in elkaar.

‘Schiet op,’ zei de man achter hem ongeduldig. Hij porde Harry hard met het wapen in zijn lendenen. Aan ontsnappen dacht Harry allang niet meer, daar ging het niet om. Hij durfde niet naast zijn broer te zitten, bang dat hij... Straks moest hij hem aanraken. Bij de gedachte alleen al ging hij bijna van zijn stokje. Maar Harry had geen keus. Zwijgend keken de twee mannen toe hoe Harry kokhalzend in elkaar zakte naast het bewegingloze lichaam van zijn broer. Vreemd genoeg won zijn broederliefde het juist toen van zijn afkeer. Als vanzelf ging zijn hand naar Bennies voorhoofd. Hij veegde wat haar opzij. Er kleefde bloed aan zijn hand. Bloed en een vreemd, witachtig poeder. Maar hij was veel te ver heen om dat laatste op te merken. Zijn hand zakte en bleef op Bennies arm rusten.

‘Hij bloedt,’ stamelde Harry, hulpeloos omhoog kijkend. De loop van het pistool was nog altijd op hem gericht, maar de jongeman was met zijn aandacht bij iets anders. Zijn vinger ging langs de zakken, net zo lang tot hij het gaatje gevonden had waaruit het poeder stroomde. Hij vloekte binnensmonds en draaide zich om. De oudere man was weg. Vanaf de plek waar hij zat kon Harry de roldeur net niet zien. Hij hoorde de vrachtwagen starten en een eindje wegrijden. Nog altijd lag zijn hand op de levenloze arm van zijn broer en met elke seconde werd hij zich van de aanraking meer bewust. Toch liet hij zijn hand liggen, even bang om los te laten als om vast te houden. De jongeman stond roerloos naast hem. Harry durfde niet nog een keer op te kijken.

Piepende banden bij de ingang. Met een schok herkende Harry de sputterende motor van zijn eigen bestelbus. Hij startte dus toch meteen, dacht Harry met een onverklaarbaar gevoel van trots. En daar was ik nog wel zo bang voor.

De Transit stopte net in het zicht. De man stapte uit en liep terug om de roldeur dicht te doen. Daarna trok hij de schuifdeur van de bus open.

‘Eerst die dooie maar.’

De twee gangsters keken elkaar aan.

‘Als je denkt dat ik mijn handen vies ga maken, dan heb je het mis,’ zei de jongste geaffecteerd. ‘Laat hij dat maar doen.’

‘Hé, Brood. Laat je handjes eens wapperen.’

Harry sperde zijn ogen wijd open. De angst lag als een ijzeren klem om zijn keel.

‘Ja, jij. Of zie je er nog meer?’ De jongeman lachte een raar hoog lachje. Ondanks de pijn gehoorzaamde Harry meteen. Hij sloot zijn ogen, vocht opnieuw tegen de neiging om over te geven en pakte het lichaam van zijn broer bij de polsen. Die voelden vreemd aan. Nog niet koud, maar... anders. Onbeschrijfelijk anders. De man gebaarde met zijn machinepistool en gedwee sleepte Harry zijn broer naar de auto. Samen tilden ze Bennie op en lieten hem zakken. Harry kromp in elkaar bij het geluid waarmee Bennies hoofd op de vloer terechtkwam.

‘Stel je niet aan, hij voelt er niks meer van.’

Harry draaide zijn hoofd om en zocht de blik van zijn belager, in een laatste poging om het onafwendbare te keren. De ogen die hem aankeken waren koud en gevoelloos.

‘Ga naast hem liggen.’

Harry aarzelde.

‘Wat sta je daar nou?’ vroeg de jongste, die naar hen toe kwam lopen. Hij stelde de vraag op een toon, alsof hij werkelijk niet begreep waarom Harry niet meteen deed wat er gezegd werd. ‘Ik...’

Toen kreeg hij een duw en viel voorover. De stank van het afval in de bus vulde zijn neusgaten.

‘Nee, nee,’ zei de jongste. ‘Andersom. Ik wil je lelijke kop zien als je sterft.’ Ineens was daar weer het pistool. Harry draaide zich om en keek ernaar. Het kleine pistool in de handen van deze gek was stukken gevaarlijker dan het machinepistool, besepte hij. Hij is compleet van de wereld, dacht Harry. En hij heeft een melkmuil.

‘Ik heb er nog nooit eentje zomaar doodgeschoten!’ zei Melkmuil met een raar hoog stemmetje.

Volkomen gestoord.

‘Wou jij dat doen?’ bromde de ander afkeurend. ‘Met die propenschietter? Voor de zekerheid zou ik deze...’

‘Mijn pistool is heus wel goed hoor! Mankeert er iets aan mijn pistool, hè?’

De andere man haalde zijn schouders op.

‘Schiet nou maar, er komt iemand aan.’

Nog een keer dat lachje. Het pistool kwam dichterbij. Een klik. De knal van het schot bleef Harry bespaard. Voor die tijd had hij het bewustzijn al verloren.